

arrossegaven, i s'havien convertit en l'esperança del Ministeri per a la naixent Força d'Acció Ràpida, que Espanya aportaria a l'OTAN i la UEO.

En les setmanes posteriors a aquesta fugida, el nombre de sol·licituds d'objecció es va multiplicar per tres, fet que va disparar encara més el nervis del Ministeri, i en totes les cadenes de televisió on es feien debats sobre la mili apareixien a cara descoberta joves denunciant maltractaments propiciats o tolerats pels caps de les unitats.

L'oficial José Diego López, el processat de major graduació, va declarar en el judici que les COE no són una unitat de

boys scouts, sinó un força d'elit entrenada per a infiltrar-se darrere les línies enemigues. Però els soldats acusadors varen rebatre una vegada darrere de l'altra la gratuïtat dels maltractaments i les pallisses.

El tribunal militar, fortament pressionat pel Ministeri, condemnarà possiblement alguns dels processats. Però els dos anys de presó que demana el fiscal contrasten amb un altre judici militar que ha tingut lloc aquest dies a Barcelona contra el jove Ismael Prieto, amb problemes psíquics des que tenia set anys. Prieto, que val al·legar sense èxit el seu caràcter depressiu, no va poder

suportar el règim de la caserna ni l'actitud envers ell d'alguns caps. I fart, va cremar un matalàs que va provocar un incendi.

El fiscal militar, malgrat que reconeix els seus problemes psicològics, li ha demanat deu anys i mig de presó. I és que, si una de les assignatures pendents que té l'exèrcit és eliminar els maltractaments habituals, l'altre és el manteniment dels tribunals militars, que, formats per coronels, dicten sentències sobre persones que varen ingressar a l'exèrcit, no per voluntat pròpia, sinó en compliment del servei militar obligatori.

Xavier Rius Sant

El medi ambient per a Zaplana

Francesc J. Hernández, d'Acció Ecologista-Agró, analitza les mancances de la proposta de Medi Ambient del PP valencià, una barreja liberal-ecologista.

Allò que ha estat presentat i publicat com el *Llibre blanc del Medi Ambient* del Partit Popular i que pretén ser un "programa de política ambiental" no és cap de les dues coses. No és un llibre blanc perquè no fa una consideració rigorosa i global dels problemes ambientals del País Valencià. Per exemple, no parla de les dramàtiques conseqüències de la dependència energètica dels combustibles no renovables, com ara el canvi climàtic global o la desforestació del Maestrat, produïda per la central tèrmica d'ENDESA d'Andorra (Terol); ni fa esment de la relació d'aquest model energètic insostenible amb la indústria automobilística, representada al nostre país per la factoria Ford; ni diu res de l'ordenació de l'espai vital, ni de les infraestructures de comunicació. Qüestions com la de les Gorges del Cabriol o la dels impactes del pla de carreteres i de l'alta velocitat ferroviària no hi són presents. Tampoc no s'esmenten conceptes com pacificació del trànsit, producció neta –ben diferent de la tecnologia menys contaminant– o bosc autòcton. L'anomenat llibre blanc no comenta res sobre la central nuclear d'Iberdrola, SA, a Cofrents, per nosaltres la més perillosa de l'estat pel seu disseny, acumulació de residus radioactius i avaries, ni del forat de l'ozó, ni de les espècies autòctones en perill d'extinció, ni d'es-

pais valuosos com la Font-roja o l'illa de Tabarca.

L'obra no és tampoc un programa de política ambiental. No hi trobarem cap quantificació econòmica, cap concreció pressupostària. Les xifres que s'avancen als capítols que el llibre anomena "resolútica" presenten encontorns imprecisos i, de vegades, molt preocupants; creació als nuclis de població importants de plantes de tractament integral de residus (un eufe-

RAFA GIL

Zaplana. El PP vol seduir els empresaris amb una "millora en llibertat".

misme que hem escoltat en els venedors d'incineradores), dragar inicialment 4 milions de metres cúbics de l'Albufera, reduir-ne la zona protegida, ampliar la depuradora de Pinedo (ja denunciada per Greenpeace com la pitjor de la Mediterrània), instal·lar una gran xarxa que permeta regar per aspersió de Devesa del Saler, etcètera.

Més que no pas un llibre blanc o un programa polític, l'obra és una barreja de confusa divulgació ambiental, propostes ambigües i crítiques a la gestió socialista, amb una finalitat: seduir l'empresari valencià. Aquest és el fil conductor a l'obra. L'enuncia E. Zaplana al prefaci: "A l'administració li concerneix crear, per una part, els marcs adequats perquè la iniciativa privada genere riquesa i en aquest cas, per altra part, instituir els incentius econòmico-fiscals que induesquen comportaments empresarials amables amb l'entorn". I conclou amb l'equiparació de desenvolupament sostenible amb progrés econòmic sense limitacions, la millora "en llibertat", que proposa el portaveu de medi ambient del PP al Parlament, Guillermo Gortázar, a l'epíleg. Així, els redactors, en un joc de suggeriments per a la patronal, declaren la seua voluntat d'alleugerir els tràmits de les declaracions d'impacte ambiental (pàg. 41), incentivar l'empresa privada al camp ambiental (pàg. 59), procurar beneficis de la

comercialització dels productes de la muntanya –cacera i pesca– (pàg. 68), suprimir taxes i contribucions per a propietaris forestals (pàg. 92), privatitzar l'anàlisi de la contaminació industrial (pàg. 142), legitimar "l'autocontrol" en les empreses i les comunitats d'abocaments (pàg. 133) –és a dir, diluir-ne les responsabilitats–, finançar el sanejament de les indústries en sòl "consolidat" com a industrial, desenvolupar el "mercat d'emissions" contaminants (pàg. 226), mantenir les activitats econòmiques a l'Albufera (pàg.

233), i fins i tot les activitats turístiques...

El moviment ecologista és condemnat pel document presumptament liberal. Les persones que s'hi integren són ecologistes "de saló", uns catastrofistes que segresten la voluntat de les parts afectades... Davant d'aquests, el PP es proposa "vertebrar la societat civil". Bandeiant els moviments socials –com ara els sindicats, dels quals no parla mai–, unes altres formes associatives o el moviment ecologista, el PP anuncia "conferències de consens entre les parts afectades", on tindran

un paper les "organitzacions no partidistes" (una curiosa traducció d'ONG). Aquestes parts afectades mai no s'identifiquen, llevat de les "associacions empresarials convencionals o agrupacions d'empresaris, formades expressament" o d'altres semblants. Les úniques sigles que hi apareixen són la CEOE. Tal vegada és cert que "la política ambiental dels darrers anys ha estat executada sistemàticament contra algú" (pàg. 33); per contra, la que el document proposa sembla adreçar-se *contra tots*. **Francesc J. Hernández**

El 'nostre' ja és al carrer

De la Rosa ja no és a presó. Fabià Estapé creu que la immediatesa del pagament de la fiança demostra que JR és un especialista en "enginyeria financera".

Portava de capa, fa unes setmanes, el tracte evidentment desigual entre la parella madrilenya –els galifardeus que vivien a Alcalá-Meco– i que eren els vells amos del rònc Baneito: Mario Conde Conde i Arturo Romani Biescas. Tots dos llestos; tots dos número u d'oposicions a advocat de l'estat. I varen sortir. Un bon dia el magistrat senyor Aguirre va considerar que la presó preventiva ja havia durat prou, i mitjançant el procediment de la "fiança" els va obrir les portes de la respectives cel·les. Ja no va ser necessari que Mario Conde donés lliçons d'aritmètica; jugués al mus, i tingués converses de la més exquisida qualitat. Pobre Wittgenstein! És ben cert que la sortida d'Alcalá-Meco de la parella madrilenya no va ser gratis: però al contrari la fiança va ser de 2.000 milions de pessetes per a Mario Conde Conde i de 1.000 milions de pessetes per a Arturo Romani. Molta gent –els ho juro– troben les quantitats petites si es recorda que el "forat" de Baneito fou de 605.000 milions de pessetes. No vull fer esment de les garanties hipotecades; de les signatures de les pobres criatures... El Codi Penal Processal no té entranyes.

Però avui el dia és d'una certa alegria. El "nostre", és a dir, Javier de la Rosa Martí ha sortit també amb fiança. La fiança és més reduïda que la de Mario Conde i igualada a la d'Arturo Romani. Aquí s'han donat una sèrie de circum-

De la Rosa. Ha pagat 1.000 milions.

tàncies que fan de la sortida de Brians (la nova presó de la Generalitat) un esdeveniment singular. Amb una rapidesa que ha meravellat tothom s'han trobat els mil milions de pessetes. I això estranya perquè els funcionaris judicials, encarregats pel jutge per cobrir les responsabilitats civils de Javier de la Rosa Martí superen els 13.000 milions de pessetes. Jo conec el resultat de les "pesquisicions" judicials: no arriben a 300 milions de pessetes, que sense ser una quantitat menyspreable van molt lluny de la xifra ja dita de més de 13.000 milions de pessetes.

Però això és poca cosa. Els funciona-

ris judicials s'han trobat amb una teranyina de societats, mediadores i intermèdies, que tapen l'objecte cercat: el patrimoni real de Javier de la Rosa Martí. I això, estimats lectors d'EL TEMPS succeïa mentre a Londres, capital d'Anglaterra, una cort composta de jutges amb perruca –recorden les pel·lícules de Charles Laughton?– feia de Javier de la Rosa Martí (quina coincidència!) subjecte d'una responsabilitat de 500 milions de dòlars, o si ho volen en pessetes de 65.000 milions de pessetes.

El "nostre" especialista en "enginyeria financera" té resposta per tot, o gairebé per tot. Els diners de Londres són una relíquida del que –obeint les autoritats kuwaitianes– va pagar a "altes autoritats"; qui fos una alta autoritat d'aquestes! Però ara el fet que ens ha deixat esmaperduts és la rapidesa amb què la gent que obeeix Javier de la Rosa Martí va poder trobar els 1.000 milions de pessetes de fiança (l'aval el va donar el Banc Popular, amb els interessos i amortitzacions pròpies del mercat); fons propers al banc parlen d'un contraaval que redueix a res el risc del banc. Més curiós és que avui –dijous– un grup de periodistes s'ha acostat a Javier de la Rosa Martí, cercant una entrevista: el "nostre" enginyer financer ha tret la cartera i els ha donat un bitllet de 10.000 pessetes perquè "puedan almorzar". En honor de la professió diré que el bitllet li va ser retornat. **Fabià Estapé**